

forskellige samfundsområder, som — ikke mindst på baggrund af den nye skolelov — havde afspejlet sig i undervisningen, gjorde ændringer af faglig og pædagogisk karakter i reglerne om uddannelsen ønskelige.

Han betonedede, at der måtte skabes ensartede optagelsesmuligheder og ensartede uddannelser over hele landet. Han var i øvrigt enig i, at adgangsbetingelserne burde skærpes for at højne kvaliteten, men fremhævede, at der burde skabes større smidighed og bredere adgang til den højere uddannelse. Spørgsmålet om adgangsmulighederne måtte i det hele nøje gennemdrøftes med henblik på at give så alsidige adgangsveje som muligt.

Lovforslagets forsøg på at kombinere 1954-lovens enhedsuddannelse med en nærmere defineret specialisering forekom ham rigtigt. I forbindelse med ønskerne om en stærkere specialisering pegede han på den mulighed at skabe en rammelov, som kunne gøre det muligt, f. eks. gennem et mindre udvalg permanente kommissionsarbejde, at gennemføre de reformer, som tiden og udviklingen gjorde nødvendige. Løsningen af dette problem kunne måske findes i det i lovforslaget omtalte seminarieråd.

Han fremførte som også andre ordførere ønsket om at bevare småbørnsseminariet i Vejle som et led i lovforslagets undervisningsmønster.

Hvad angik øvelsesskolerne, ville han finde det rigtigt, at kommunalbestyrelsen og skolekommissionerne blev inddraget i de forhandlinger, som fandt sted forud for aftaler om denne virksomhed.

Poul Hartling (V) fremhævede, at 1954-loven medførte store fremskridt, og bemærkede, at der under denne lov havde fundet en kolossal stærk udvikling sted. Når det i 1960 nedsatte udvalg alligevel var kommet til det resultat, at der burde fremsættes forslag til en ny lov, hang det bl. a. sammen med skolevæsenets hurtige vækst og med skolelovene fra 1958, der på flere måder stillede nye krav til læreruddannelsen. Han betonedede, at lovforslaget ikke var rigtig gennemarbejdet, og at det måske havde været rimeligt at udskyde fremsættelsen, til en række problemer var afklaret. I øvrigt var venstre positivt indstillet over for principperne i lovforslaget.

Han fandt det rigtigt, at statsseminarier og private seminarier i lovforslaget nævntes side om side. Den tilsynsførende var undervisningsdirektøren for folkeskolen og seminarierne, og han rejste i denne forbindelse spørgsmålet, om ikke tiden nu var kommet til at give seminarierne og hele læreruddannelsen deres eget administrative organ.

Kravene til optagelse måtte gerne være strenge, men det var ikke så sikkert, at de øgede krav hele vejen igennem skulle være lidt i retning af studentereksamen. Der måtte — som også lovforslaget gav udtryk for — være 2 veje i form af studentereksamen eller en adgangsprøve. Den sidste kunne man forberede sig til, som man selv ville, men ville man lave kursus, der sigtede på en prøve, burde